

VÝSTUP TŘETÍ

V této pasáži se – kromě naznačených intonačních poloh – soustředte na

1. načasování reakcí, tj. někdy je třeba reagovat hned, někdy po pomlce;
2. na směřování odpovědí, tj. někdy postava hovoří na tu druhou, někdy ne;
3. na hraní během repliky druhé postavy – tj. nesmíte jen nehybně čekat, až na Vás přijde řada ☺, nýbrž Vaše reakce musí přirozeně vyplývat z Vaší činnosti. Text je krátký, můžete si tedy promyslet činnost během každé repliky.

VÁVROVÁ (přiklekne k peci a tváří se, jako by opravovala oheň)

VÁVRA (odhodí čepici na lavici a k ženě obrácen zády, ptá se drsně): Berete řepu z té první hromady – nebo z té v rohu?

VÁVROVÁ (neodpovídá, náhle se však probudí z tupé strnulosti): Z první.

VÁVRA: A krky ste už zkrmilý?

VÁVROVÁ (utrhne se naň): A nestaré se. Víme, co máme dělat. (Rovná chvatně na sporáku hrnce)

VÁVRA (hrubě): No, zeptat se snad smím?

VÁVROVÁ (se smíchem): Eh, tak se pté ... mně je to jedno.

VÁVRA: Ba jedno. Všecko je ti jedno. To, co ty, to nedovede ani, ker šupem vodí po světě.

VÁVROVÁ: Ještě mě nevedli!

VÁVRA: Daleko do toho nemáš.

VÁVROVÁ (pohrdlivě se usměje a poopravuje mechanicky šátek na hlavě): Ba nemám.

VÁVRA (ohlédne se po ní a mlčí): Oh, šak já ti tvého Františka osladím! (Sáhne po čepici a poroučí) Snídání mně přichysté! Pojedu pro dříví.

VÁVROVÁ (stojí jako předtím u sporáku a hledí stále na jedno místo. Když Vávra odchází, zdlouha se po něm ohlíží)

VÁVRA (odejde)

Vávrová sama.

VÁVROVÁ: Jdi, d'áble ošklivé! Budeš mět nachystáno, cos ešče jakživ nejedl. (Jde chvatným krokem do vedlejší světnice, kde je za scénou slyšet totéž bouchnutí víka jako ve IV. Jednání. Vráti se, strhne hmoždír s police, hodí obsah papírku do něho a rychle tluče otrušlík) Jak potkana ti zadávím a potom řvi a vyhrožuj, jak se ti zlíbí. – (Dotluče. S ještě větším chvatem slévá kávu a vysype jed z hmoždíře do hrnka s kávou)

VÝSTUP ČTVRTÝ

VÁVRA (vejde a věší pilku na hřebík)

VÁVROVÁ (se hřmotem se probírá ve lžičníku a pak nese Vávrovi hrnek se lžičkou): Chceš bílý nebo černý? Nesu ti černý.

VÁVRA: Černý mně dej.

VÁVROVÁ (staví na stůl před něho hrnek)

VÁVRA (mlčky sedne a položí čepici na stůl; ochotně): Sladila to?

VÁVROVÁ (sejme cukr s police, přinese na stůl a mlčky přisune k němu): Zapomněla sem. (Pak jde zas ke sporáku a sleduje stranou každý jeho pohyb)

VÁVRA (*míchá lžičkou a srkne kávy*): Od koho je káva?

VÁVROVÁ: Od žida.

VÁVRA: A proč ne ze spolku?

VÁVROVÁ: Měli zavříno.

VÁVRA: Tahle je ztuchlá, nebo co. (*Rychle pije*)

VÁVROVÁ (*jeví nepokoj a neví, kde má stát. Vyhlíží se stále po Vávrovi. S nápadným účastenstvím*): Pojedeš na panský?

VÁVRA: Na Panský. – Proč se ptáš?

VÁVROVÁ: Tak, aby dříví bylo suchý. Včera sme nemohly ani zatopit.

Oba mlčí.

Tato pasáž je tréninkem na vyjádření pocitů pohybem a především kontaktem. To je na divadle nezbytné, proto bude prospěšné, když si to trochu – no, „osaháte“ ;-) a na kontakt si zvyknete nebo aspoň zjistíte, jaké to je...

VÁVRA (*vstane a nerozhodně přistoupí k ženě, podívá se na ni, ale vida ji nevlídnou, vrátí se a pije. Přistoupí poznovu k ní – vlídně*): Maryško!

VÁVROVÁ: Co chceš?

VÁVRA: Proč seš na mě taková zlá? Co nemůže být u nás jinak? Ubyde ti, dyž se na mě vlídně podíváš? Poslechni! Maryšo! – Já na všechno zapomenu, nic ti nebudu vyčítat, nikomu nebudu hrozit, jen dyž trochu lepší vůlu budu vidět u tebe. – Nevíš, jak to člověka bolí –

VÁVROVÁ (*zakryje si rukama i zástěrou oči a tvář*)

VÁVRA: Tak jsem si sliboval, že až budeš mó ženó, všechno pro tebe udělám, co enem si budeš přát – jen abys byla u mě spokojená a sčasná. A zatím - - podívá se na mě – podívá se na sebe. Na hromech líháme, na hromech vstáváme. Je teho třeba? Musí to být? (*Přivine ji vilně k sobě a chce ji líbat*) Co si tvý srdce jenom žádá, nic ti neodepřu. Všechno pro tebe udělám. (*Políbí ji*)

VÁVROVÁ (*polo dobrovolně, polo s nucením prohne se mu pod rukou a dá se políbit na tvář. Pojednou se zachvěje na celém těle, odpácí mu ruku a s odporem uhne od něho*)

VÁVRA (*přemáhá zlost a dotkne se jejího ramene; i doráží prosebně*): Dyž ti pěkně prosím. Mám přece děti; co z nich bude; dyž budó vidět, jaké vedeme život?

VÁVROVÁ (*rozhodí ruce a mírně jej odstrčí od sebe*): Sed' a pi! (*Jde pro hrnek*) Cos nedopil? (*Postaví hrnek zpět*)

VÁVRA (*vezme hrnek a dopije do dna*)

Okamžik mlčení.

VÁVROVÁ: Keré si vezmeš kožuch?

VÁVRA: Ten dlóhé mně přines.

VÁVROVÁ (*jde do vedlejší světnice a ihned se vrátí s kožichem*)

VÁVRA (*oblékne kožich – dlouhý žlutý*): Dohlídni na mlat a Rozára ať strace podestele novó slámu. (*Odejde*)

VÁVROVÁ (*sama přemožena rozčilením zavravorá – obepne lokte kolem hlavy a potácí se směrem, kde na zdi visí krucifix. Tiše stojí opřená o zed' a s hlavou vztyčenou leží nehybně na zdi*): Sám temu chtěl.